

Zpověď červeného kontejneru

„Chcete vědět, co jsem zač? Jsem nový červený kontejner na recyklaci drobného elektrozařízení.

Ach jo! Lidé mě cpou vším možným i nemožným. Věcmi, které mi vůbec nechutnají, jako papíry, žvýkačky, nedopalky od cigaret, plechovky od limonády a jiné. Kdybych mohl, tak to po nich hodím zpátky, aby si to uklidili.

Kdo to má snášet? Nejsem odpadkový koš! Mojí stravou jsou rozbité rychlovarné konvice, vysloužilé žehličky, nefunkční holicí strojky a další elektrozařízení, která již dosloužila.

Někdy jsou mí kamarádi kontejnery na nevhodných místech, třeba za samoškou, kde nejsou tolik vidět, stejně jako já.

To můj bratranec ze Slavětína, ten si stojí pěkně v ulici Na městečku a jeho sytě červená barva svítí už z dálky. Moje sestřenice, které u nás neřekneme jinak, než Červená Karkulka bydlí dokonce ve městě. Z Vladimírské ulice má pěkný výhled na celé Louny i na kostel svatého Mikuláše.

A ještě na základní škole v Komenského ulici na Peruci, bydlí jeden můj kamarád. Poslechněte si, co mi minule pověděl.“

„Jéé, mezi dětmi je mi nádherně! Stojím si v teplíčku a poslouchám, co se ve třídě děje. Děti z prvního i druhého stupně mě správně krmí, a to pak nemám vůbec hlad. Ani na mě neprší a dávají mi jen samé dobrůtky.“

Červený kontejner, který stál za samoškou, jen tiše záviděl...

„A jéje, začíná pršet, je mi zima, ani mi nikdo nenosí jídlo. To je ale otrava...

Navíc jsem celý špinavý od bláta. Najednou koukám, jde ke mně chlapík. Mám radost, jsem zvědavý a čekám, co mi nabídne. Ale co to?! Hodil do mě láhev od piva. Au, to byla rána! Dost mě to zklamalo a vůbec mi to nechutnalo.

Jako by toho nebylo dost, stále prší. Vedle mě stojí ještě žlutý, zelený a modrý kontejner. Mají plná břicha. Všichni si svorně stěžují, protože je lidé používají již několik let a stále do nich hází věci, které tam nepatří.

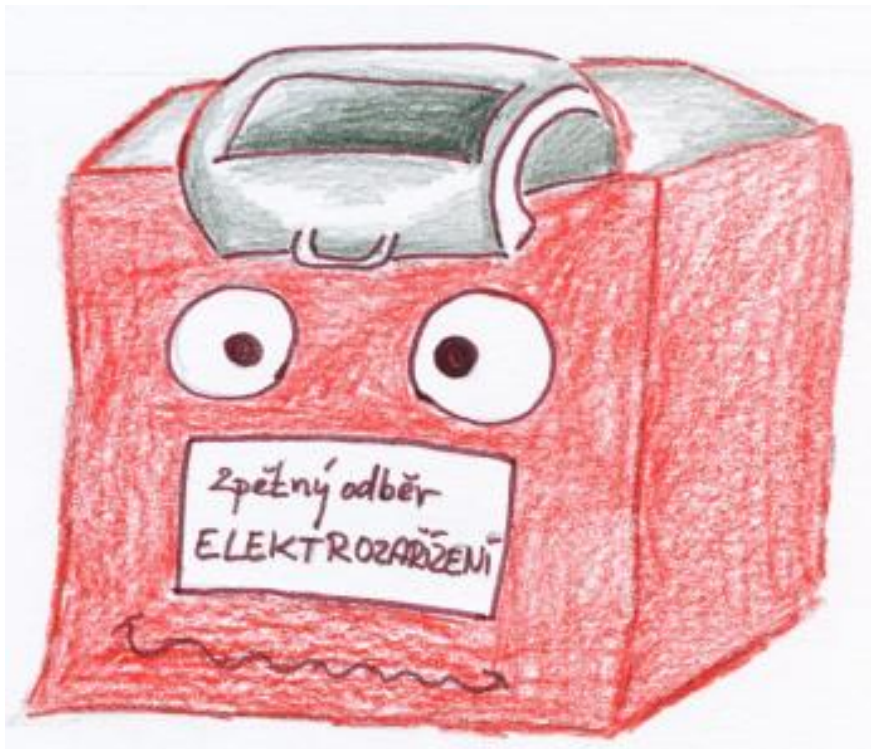
Žlutý si postěžoval, že ho v útrokách tlačí plechovky a nádoba od kyseliny.

Zeleného zas trápí rozbité porcelánové nádoby a modrého znečištěný mastný papír, a taky třeba kartony zabalené v mikrotenových obalech.

Kdy už se lidé naučí třídit odpad? Proč se k nám takto chovají? Vědí vůbec, k čemu sloužím já, červený?“

Najednou se na obloze ukázalo sluníčko.

„Hned mám já, Červenáček lepší náladu. Snad se lidé postarají, abych měl brzy břicho plné věcí, které mi opravdu šmakují.“

Autor: Andrea Zimová, 13 let

Ilustrace: Vendula Zrůstová, 14 let